

foreningen har virket navnlig for Slagtesagen og andre Spørgsmaal, der ligger Husmoderen nær, og de Unges Forbund søger gennem sine ca. 5000 Medlemmer, der alle er Skolebørn, at udbrede Dyrebeskyttelsesideerne i den opvoksende Slægt. Til Forbundets Virksomhed, der vel nærmest er skabt efter engelske Forbilleder, satte Fru Lømbcké store Forhaabninger, og det var hende en Skuffelse, at saa Mange ikke ynder Børneforeninger. Iøvrig søgte hun ogsaa paa anden Vis at faa Børnene i Tale, nemlig gennem de af hende og hendes Mand i 1892 stiftede „Landbrugskolonier“, det vil sige Hjem, der ligger paa Landet, og som optager indtil 20 Børn, for hvilke der da i alle Maader sørges. De opdrages til et humant Syn paa Dyreverdenen, den hjemlige saavel som den vilde, og her viste det sig ret, at Ægteparret Lømbcke ikke ser Dyrebeskyttelsessagen som noget *isoleret* men ser den i Forbindelse med Hjertelivets Dannelse hos Mennesket. Den hele Bevægelses moralske og ethiske Værdi kommer til Orde gennem Landbrugskolonierne, og dette beskæmmer ganske de mange taabelige Spotterier og Skuldertræk, som Dyrebeskyttelsessagen har maattet staa for, og som den fra en vis Side kan blive regaleret med endnu den Dag i Dag.

I Landbrugskolonierne har Hr. og Fru Lømbcke sat sig et varigt Minde, og de har paa en ejendommelig Maade hædret Institutionen derved, at de har bestemt, at deres jordiske Levninger skal hvile paa den først aabnede Koloni, „Frihedsløst“ ved Hørsholm. Julie Lømbcke døde pludseligt den 18. Marts, og Paaskelørdag den 1. April førtes hun til Hørsholm Kirke. Dagen var ikke bekendtgjort, da det var den Afdøde imod, at Nogen skulde møde af blotte Etikettehensyn; men det følger af sig selv, at der var mødt Corporationer fra de forskellige Dyrebeskyttelsesforeninger og fra Landbrugskolonierne, samt at Adskillige, der følte sig knyttede til Huset paa Skovløst, var komne tilstede. Fra hele Norden var der sendt Kranse og Palmedekorationer, og et frodigere Blomsterhav har sjældent ombølget nogen Baare. Den 15. April blev endelig Kisten under en særdeles smuk Højtidelighed indsat i den paa Frihedsløst indrettede Grav, der er dannet ind i en stejl Brink, og nu vaager Koloniens Børn over Gravfreden, — en stakket Trøst for dem.

Julie Lømbcke er ikke mere, men naar engang Dyrebeskyttelsens Historie skal skrives, vil hendes Navn blive nævnet blandt de største. Der er dem, der har spillet større Rolle i dens Literatur, Philosophen *Eilschow* og Præsterne *Laurids Schmidt* og *Hans Knudsen* først og fremmest, men dels har Fru Lømbcke i „Dyrevennen“ udfoldet en rig Skribentvirksom-